

รูปแบบมาตรฐานอาชีพและคุณวุฒิวิชาชีพ : กรณีศึกษา สาขาอาชีพนักร้องแบบ แฟชั่นในประเทศไทย

The Patterns of an Occupational Standard and Professional Qualifications: Case Study of Fashion Design in Thailand

ณภัทร ยศยิ่งยง^{1*}, ณัฐพร ยิ่งยงวัฒนกุล², กฤษณา คงเลิศยศ³,
ปรุพท์ภรณ์ พฤกษ์โส⁴ และสิริชชา ลำลีทอง⁵

^{1,2,3}คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ

⁴คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, ⁵คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

¹naphat.y@mail.rmutk.ac.th, ²natthaporn.y@mail.rmutk.ac.th, ³krishna.k@mail.rmutk.ac.th,

⁴prapunrop@gmail.com, ⁵siracha.sa@ssru.ac.th

*Corresponding author, email: naphat.y@mail.rmutk.ac.th

Received: Oct 27, 2021 Accepted: Mar 09, 2022, Published: Apr 26, 2022

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนามาตรฐานอาชีพและจัดระดับคุณวุฒิวิชาชีพสาขาอาชีพนักร้องแบบแฟชั่นในประเทศไทย ทดลองประเมินนักร้องแบบแฟชั่นเสื้อผ้า 3 ระดับ ประเมินความเหมาะสมของรูปแบบมาตรฐานอาชีพและคุณวุฒิวิชาชีพนักร้องแบบแฟชั่นโดยใช้มาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ โดยดำเนินการ 1) ร่างรูปแบบมาตรฐานอาชีพนักร้องแบบแฟชั่นโดยใช้เทคนิคการวิเคราะห์หน้าที่และการสร้างแผนภาพหน้าที่ 2) ประชาพิเคราะห์และรับรองมาตรฐานอาชีพ 3) ร่างคุณวุฒิวิชาชีพนักร้องแบบแฟชั่น จัดระดับตามบทบาทหน้าที่และสมรรถนะ 4) ประชาพิเคราะห์และรับรองคุณวุฒิวิชาชีพ 5) ประเมินเพื่อเข้าสู่อาชีพนักร้องแบบแฟชั่นเสื้อผ้า ชั้นที่ 1, 2 และ 3 6) ประเมินความเหมาะสมของรูปแบบมาตรฐานอาชีพ และคุณวุฒิวิชาชีพสาขาอาชีพนักร้องแบบแฟชั่น 7 องค์ประกอบ ซึ่งพบว่า การพัฒนามาตรฐานอาชีพนักร้องแบบแฟชั่น ประกอบด้วยความมุ่งหมายหลัก 1 ความมุ่งหมาย บทบาทหลัก 4 ด้าน หน้าที่หลัก 12 หน้าที่ หน่วยสมรรถนะ 50 หน่วย ระดับคุณวุฒิวิชาชีพนักร้องแบบแฟชั่นจัดชั้นตามบทบาทหน้าที่ คือ อาชีพนักร้องแบบแฟชั่นเสื้อผ้า ชั้น 1 – 6 อาชีพนักร้องแบบแฟชั่นเครื่องหนัง ชั้น 1 – 6 อาชีพนักร้องแบบแฟชั่นรูปแบบการแต่งกาย 2 – 4 ผลการประเมินสมรรถนะอาชีพนักร้องแบบแฟชั่นเสื้อผ้า พบว่า ผู้รับการประเมินคุณวุฒิวิชาชีพ ชั้นที่ 1 ผ่าน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 100 ชั้นที่ 2 ผ่าน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 100 และชั้นที่ 3 ผ่าน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 90 ความเหมาะสมของรูปแบบมาตรฐานอาชีพและคุณวุฒิวิชาชีพสาขาอาชีพนักร้องแบบแฟชั่นอยู่ในเกณฑ์เหมาะสมมากโดยมีค่าเฉลี่ย 3.75 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.81 สามารถนำไปประยุกต์ในการทำงานได้

คำสำคัญ: รูปแบบมาตรฐานอาชีพและคุณวุฒิวิชาชีพ, สาขาอาชีพนักออกแบบแฟชั่น, นักออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย

Abstract

This qualitative research aimed to develop occupational standards and measure the professional qualification of fashion designers in Thailand. The focus group was Thai fashion designers of 3 levels who were assessed according to occupational standards and professional qualifications by using the 5-levels standard measurement. The process was 1) drafting the pattern of the occupational standard by analyzing roles and creating duty diagrams 2) publicizing and certifying the occupational standard 3) drafting the professional qualification and classifying by roles and capabilities. 4) publicizing and certifying the professional qualification standard 5) assessing individuals into fashion designers of 1-3 levels 6) evaluating the appropriateness of the occupational standard and the professional qualification of fashion designers in 7 components. The results showed that the development of occupational standards of fashion designers consisted of 1 goal, 4 roles, 12 duties, and 50 capabilities. The professional qualification of fashion designers was divided by the sequence of duties that were clothing fashion designers in level 1-6, leather fashion designers in level 1-6, and fashion stylists in level 2-4. The conclusion of the clothing fashion designer assessment revealed that 10 samples of level 1 passed with 100%, 10 samples of level 2 passed with 100%, and 10 samples of level 3 passed with 90%. The appropriateness of the occupational standard and the professional qualification of fashion designers was at a high level with an average of 3.75 and a standard deviation of 0.81; that could be applied to use.

Keywords: Career standards and professional qualifications, fashion designer career field, fashion designers in Thailand

1. ที่มาความสำคัญของปัญหา

ยุทธศาสตร์การแข่งขันของเศรษฐกิจโลกที่รุนแรง ภายใต้วิสัยทัศน์ “มุ่งสู่อุตสาหกรรมสร้างสรรค์ที่สมดุล และยั่งยืน” และยกระดับโครงสร้างภาคอุตสาหกรรมเพื่อการบริหารจัดการ

อุตสาหกรรมอย่างบูรณาการ (Enhance Competitive Industry Platform) (ภควัต เกอะประสิทธิ์ และคณะ, 2564) แนวคิดการยกระดับโครงสร้างพื้นฐานภาคอุตสาหกรรมให้สามารถขยายตัวได้ จำเป็นต้องผลิตบุคลากรให้มีความพร้อมตรงตามความต้องการของผู้ประกอบการทำให้ภาคธุรกิจต้องปรับตัวเพื่อเพิ่มศักยภาพในการแข่งขัน การเพิ่มประสิทธิภาพการทำงานให้สูงขึ้น ทั้งด้านการพัฒนาสมรรถนะบุคลากรเดิม และการสร้างมาตรฐานของบุคลากรใหม่ ให้มีความสามารถและสมรรถนะเพียงพอสำหรับการเริ่มต้นในการทำงานได้ทัดเทียมกัน ดังนั้น การนำระบบ “คุณวุฒิวิชาชีพ” มาใช้ในการพัฒนาระบบฐานสมรรถนะบุคคล จะส่งผลถึงการกระตุ้นเพื่อพัฒนาศักยภาพของบุคลากร ในสายอาชีพ ให้ครอบคลุม ทั้งด้านความรู้เชิงวิชาการ และด้านความสามารถเชิงวิชาชีพได้อย่างเต็มประสิทธิภาพ (อัศศิริตน์ พูลกระจำง และวนิดา ฉินนะโสต, 2560)

จากการที่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (Asean Economic Community: AEC) มีผลอย่างเต็มรูปแบบในปี 2558 มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ประเทศสมาชิกในกลุ่มอาเซียนมีผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจร่วมกัน โดยมีตลาดและฐานการผลิต บนพื้นฐานเดียวกัน ส่งผลให้มีการเคลื่อนย้ายแรงงานเพื่อการทำงานระหว่างประเทศสมาชิกได้ ในปัจจุบันยังไม่มีกฎหมายหรือระบบคุณวุฒิวิชาชีพมาใช้เพื่อรองรับระดับมาตรฐานการปฏิบัติงานอย่างเป็นรูปธรรม ดังนั้น การดำเนินการจัดทำมาตรฐานอาชีพและคุณวุฒิวิชาชีพในสาขาอาชีพหรือการนำมาตรฐานของหลักสูตรมากำหนดเป็นแบบโมดูลที่สามารถเชื่อมโยงระหว่างสมรรถนะได้ให้มีความสอดคล้องกับความต้องการ (จะเด็จ เปาโสภาและมนตรี พรหมเพ็ชร, 2548) จะเป็นการรองรับประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน บุคลากรในสาขาอาชีพที่เกี่ยวข้องสามารถนำไปพัฒนาศักยภาพและสมรรถนะของตนเองได้ตรงกับความต้องการของผู้ประกอบการ และนำไปสู่การเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันให้กับประเทศไทยได้ในที่สุด

อาชีพนักออกแบบแฟชั่นจัดเป็นอาชีพที่มั่นคง และสุจริต สามารถสร้างงานมีรายได้ คนเรามีความต้องการความสวยงามเพื่อเสริมบุคลิกภาพเฉพาะให้ดูดี มีสไตล์ อาชีพนักออกแบบแฟชั่นในประเทศไทยส่วนใหญ่จะมาจากสถาบันการศึกษาต่าง ๆ ทั้งภาครัฐ และเอกชน จึงทำให้อาชีพนักออกแบบแฟชั่น เป็นที่รู้จักอย่างกว้างขวาง และน่าสนใจจัดทำเป็นมาตรฐานอาชีพ ปัจจุบันยังไม่มีระบบมาตรฐานอาชีพและคุณวุฒิวิชาชีพการออกแบบแฟชั่นที่รองรับในการจัดตั้งมาตรฐานวิชาชีพ การออกแบบแฟชั่นของไทยให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ด้วยการจัดทำเป็นโครงการแบบฐานผลลัพธ์ (Outcome-based) และการนำเทคโนโลยีฐานข้อมูล เครื่องมือประเมินสมรรถนะ เข้ามาพัฒนา มาตรฐานอาชีพและคุณวุฒิวิชาชีพในสาขาอาชีพนักออกแบบแฟชั่น (มลวิภา ภูสณอง และคณะ, 2560)

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจพัฒนารูปแบบมาตรฐานอาชีพและคุณวุฒิวิชาชีพในสาขาอาชีพนักออกแบบแฟชั่นประเทศไทยเพื่อให้บุคลากรในสาขาอาชีพที่เกี่ยวข้องสามารถนำรูปแบบไปพัฒนา

ศักยภาพสมรรถนะของตนเอง ผู้ประกอบการ สามารถจ้างงานได้ตรงกับความต้องการ สถานศึกษา สามารถนำไปใช้ในการพัฒนาหลักสูตรการเรียนการสอน และเพิ่มศักยภาพการทำงานให้ตรงกับความต้องการของผู้ประกอบการได้ รวมถึงช่วยเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันให้กับประเทศไทยได้

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

2.1 เพื่อศึกษาการจัดทำรูปแบบมาตรฐานอาชีพ และจัดระดับคุณวุฒิวิชาชีพสาขาอาชีพ นักออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย

2.2 เพื่อประเมินสมรรถนะอาชีพนักออกแบบแฟชั่นตามระดับคุณวุฒิวิชาชีพสาขาอาชีพนักออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย

2.3 เพื่อประเมินรูปแบบมาตรฐานอาชีพ และคุณวุฒิวิชาชีพนักออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย

3. แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาวิจัยในครั้งนี้ คณะผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิด และทฤษฎีต่าง ๆ เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาดังนี้

3.1 มาตรฐานอาชีพ

มาตรฐานอาชีพเป็นข้อกำหนดสำหรับบุคคลที่เป็นผู้ทำงานในอาชีพนั้น ๆ ต้องปฏิบัติเพื่อแสดงให้เห็นถึงความสามารถในการทำงาน โดยข้อกำหนดประกอบด้วย สมรรถนะของงานในแต่ละสาขา เพื่อแสดงความสามารถในการทำงาน โดยข้อกำหนดประกอบด้วย สมรรถนะของงานในแต่ละอาชีพ เกณฑ์ปฏิบัติงาน ขอบเขต ความรู้ต้องการ และร่องรอยหลักฐาน

3.2 คุณวุฒิวิชาชีพแห่งชาติ

เป็นคุณวุฒิที่จัดให้สำหรับบุคคลที่ทำงานในแต่ละสาขาอาชีพซึ่งอาจจะสะสมความรู้และประสบการณ์ จากการศึกษทั้งในระบบ นอกกระบบ และตามอัธยาศัย โดย NVQ ใช้ในอังกฤษ เวลส์ ไอร์แลนด์เหนือ NVQ แบ่งเป็น 8 ระดับ ดังตารางที่ 1 และ 2

ตารางที่ 1 กรอบคุณวุฒิวิชาชีพของประเทศอังกฤษปรับปรุงใหม่

ระดับคุณวุฒิ(เดิม)	ระดับคุณวุฒิ(ปรับปรุงใหม่)	คุณวุฒิการศึกษา
ระดับ 5	ระดับ 8	ปริญญาเอก
	ระดับ 7	ปริญญาโท
ระดับ 4	ระดับ 6	ปริญญาตรี
	ระดับ 5	อนุปริญญา
	ระดับ 4	ประกาศนียบัตร
ระดับ 3	-	-

ระดับ 2	-	-
ระดับ 1	-	-

ที่มา บัญชา วิทยานวัต (2550)

ตารางที่ 2 คำอธิบายระดับคุณวุฒิวิชาชีพของประเทศอังกฤษ

ระดับ 5	สามารถทำงานในขอบเขตกิจกรรมที่มีเงื่อนไขการทำงานที่หลากหลาย รับผิดชอบงานของตนเอง และจัดสรรทรัพยากรให้ผู้อื่น วางแผนและตรวจสอบงานของตนเอง และผู้อื่น-เทียบเคียงได้กับงานอาชีพขั้นสูง/งานบริหารระดับสูง
ระดับ 4	ขั้นตอนการทำงานที่รับผิดชอบมีขอบเขตงานกว้าง และมีขั้นตอนทางเทคนิค/หรือทักษะอาชีพขั้นสูง(Professional Skills) เทียบเคียงได้กับงานช่างเทคนิค/ผู้บริหารระดับต้น
ระดับ 3	สามารถทำงานที่มีกิจกรรมซับซ้อนในขอบเขตที่กว้างขึ้น รับผิดชอบงานของตนเอง และผู้อื่นได้-เทียบเคียงได้กับงานช่างเทคนิค/หัวหน้าช่าง/ช่างฝีมือชำนาญการ(Craft)
ระดับ 2	สามารถรับผิดชอบงานตัวเอง หรือทำงานเป็นส่วนหนึ่งของทีมงาน และสามารถทำงานที่มีขั้นตอนซับซ้อนได้-เทียบเคียงกับงานช่างฝีมือ(Skilled)
ระดับ 1	สามารถทำงานในขอบเขตซึ่งเป็นงานประจำทั่ว ๆ ไป-เทียบเคียงได้กับงานอาชีพฝีมือพื้นฐาน และงานกึ่งฝีมือ

ที่มา บัญชา วิทยานวัต (2550)

3.3 คุณวุฒิวิชาชีพแห่งชาติทั่วไป

คุณวุฒิวิชาชีพแห่งชาติทั่วไปเป็นคุณวุฒิที่ผู้เรียนด้านวิชาชีพในระบบโรงเรียนเพื่อเตรียมความรู้พื้นฐานด้านวิชาชีพให้กับผู้เรียนพร้อมที่จะเข้าสู่ตลาดแรงงาน มี 3 ระดับ คือ

3.3.1 ระดับพื้นฐานทั่วไป

3.3.2 ระดับกลาง

3.3.3 ระดับสูง

โดยองค์กรทดสอบคุณวุฒินี้ ต้องได้รับการรับรองจากสำนักหลักสูตร (Qualifications and Curriculum Authority : QCA) โดย QCA มีหน้าที่ดูแลหลักสูตร คุณวุฒิวิชาชีพ และมาตรฐานอาชีพให้ทันสมัย (บัญชา วิทยานวัต, 2550)

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

มลวิภา ภูสรวง และคณะ (บทคัดย่อ, 2560) ศึกษาวิจัย การจัดทำมาตรฐานอาชีพ และคุณวุฒิวิชาชีพช่างตัดเย็บเสื้อผ้า เพื่อพัฒนามาตรฐานอาชีพช่างตัดเย็บเสื้อผ้า จัดระดับคุณวุฒิวิชาชีพ

สาขาอาชีพช่างตัดเย็บเสื้อผ้า และทดลองประเมินช่างตัดเย็บเสื้อผ้าจำนวน 3 ระดับ โดยเชิญ ผู้ทรงคุณวุฒิ เจ้าของอาชีพ และผู้เกี่ยวข้องเข้าร่วมประชาพิจารณ์ เพื่อรองรับมาตรฐานอาชีพช่าง ตัดเย็บเสื้อผ้า และจัดทำคุณวุฒิวิชาชีพช่างตัดเย็บเสื้อผ้า ศึกษาความพึงพอใจเกี่ยวกับความเหมาะสม ของมาตรฐานอาชีพช่างตัดเย็บเสื้อผ้า โดยใช้มาตราส่วนการประมาณค่า 5 ระดับ พบว่า การพัฒนา อาชีพช่างตัดเย็บเสื้อผ้าประกอบด้วยความมุ่งหมายหลัก 1 คือเป็นผู้นำการพัฒนาการผลิตเสื้อผ้า และ จำหน่ายในระดับประเทศ และระดับสากล บทบาทหลัก 4 ด้าน หน้าที่หลัก 16 หน้าที่ หน่วย สมรรถนะ 43 หน่วย การจัดระดับคุณวุฒิวิชาชีพสาขาอาชีพช่างตัดเย็บเสื้อผ้า จัดตามบทบาทหน้าที่ คือ อาชีพการจัดสินค้าเสื้อผ้าชั้นที่ 2-5 อาชีพช่างแพทเทิร์น ชั้นที่ 1-5 อาชีพช่างตัดเย็บเสื้อผ้า 1-4 อาชีพช่างตัดเย็บเสื้อผ้า 1-5 อาชีพช่างตกแต่ง และเก็บรายละเอียด ชั้นที่ 1-5 อาชีพช่างรีดเสื้อผ้า ชั้น ที่ 1-4 อาชีพควบคุมคุณภาพ และบรรจุงาน ชั้นที่ 2-3 อาชีพจัดจำหน่ายผลิตภัณฑ์เสื้อผ้าชั้นที่ 1-4

การทดสอบสมรรถนะ อาชีพช่างตัดเย็บเสื้อผ้า เพื่อเข้าสู่คุณวุฒิวิชาชีพ พบว่าผู้รับการประเมิน คุณวุฒิวิชาชีพ อาชีพช่างตัดเย็บเสื้อผ้า ชั้นที่ 1 จำนวน 10 คน ผ่าน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 100 ชั้นที่ 2 จำนวน 10 คน ผ่าน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 90 ชั้นที่ 3 จำนวน 10 คน ผ่าน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 100 ผลการศึกษาความพึงพอใจเกี่ยวกับความเหมาะสมของมาตรฐานอาชีพช่างตัดเย็บเสื้อผ้า โดยใช้ มาตราส่วนประมาณ 5 ระดับ พบว่าผู้ประเมินและผู้รับการประเมินระดับ 4 และ 5 มีความเห็นระดับ มากถึงมากที่สุด

5. วิธีการดำเนินการวิจัย

5.1 ศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มอาชีพเป้าหมาย เพื่อนำมาพิจารณาร่าง กรอบแนวคิดในการจัดทำรูปแบบมาตรฐานอาชีพคุณวุฒิวิชาชีพ ดังนี้

5.1.1 ศึกษามาตรฐานอาชีพและคุณวุฒิวิชาชีพของกลุ่มอาชีพที่จัดทำมาตรฐานอาชีพของ ต่างประเทศที่เป็นตัวอย่างที่ดี 3 ประเทศ คือ ประเทศอังกฤษ ออสเตรเลีย และประเทศฟิลิปปินส์ โดยมีรายละเอียดของการกำหนดระดับคุณวุฒิ หน่วยสมรรถนะและการทดสอบรับรองสมรรถนะของ บุคคลและข้อมูลอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับมาตรฐานอาชีพของกลุ่มอาชีพนักร้องแบบแฟชั่น

5.1.2 การกำหนดและรับรองความรู้ความสามารถหรือสมรรถนะของบุคคลที่เกี่ยวข้องกับ กลุ่มอาชีพที่จัดทำมาตรฐานอาชีพทั้งของไทยและสากลที่ใช้ในประเทศไทยในปัจจุบัน

5.1.3 บทบาทอำนาจหน้าที่ของหน่วยงานทั้งภาครัฐและเอกชน รวมทั้งกฎหมาย นโยบาย หรือแผนงานที่เกี่ยวข้องกับการทำมาตรฐานอาชีพและคุณวุฒิวิชาชีพในกลุ่มอาชีพที่จัดทำ

5.1.4 ข้อมูลอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มอาชีพในด้านมาตรฐานอาชีพและการวางแผน กำลังคน ประกอบด้วย บทบาทหน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้อง ข้อมูลอุตสาหกรรมและของผู้อยู่ในกลุ่ม อาชีพที่มีผู้ได้เคยศึกษาไว้แล้ว

5.2 จัดทำมาตรฐานอาชีพและคุณวุฒิวิชาชีพโดยใช้เทคนิควิเคราะห์หน้าที่ (Functional Analysis) โดยให้ครอบคลุมระดับงานตั้งแต่เบื้องต้นจนถึงขั้นสูง

5.2.1 คณะทำงานจัดทำแผนภาพหน้าที่งาน (Functional Map) ประกอบด้วย ความมุ่งหมายหลัก (Key Purpose) บทบาทหลัก (Key Role) หน้าที่หลัก (Key Function)

5.2.2 จัดประชุมเชิงปฏิบัติการคณะทำงานเพื่อจัดทำหน่วยสมรรถนะ (Unit of Competence) ประกอบด้วย สมรรถนะย่อย (Element of Competence) เกณฑ์การปฏิบัติงาน (Performance Criteria) ขอบเขต (Range Statement) หลักฐานที่ต้องการทั้งหลักฐานการปฏิบัติงานและหลักฐานความรู้ (Evidence Requirements) แนวทางการประเมิน (Assessment Guidance) การจัดประเภทอาชีพตามมาตรฐานสากลที่เกี่ยวข้องกำหนดระดับสมรรถนะของแต่ละอาชีพและระดับที่เชื่อมโยงกับระดับตามกรอบคุณวุฒิวิชาชีพแห่งชาติ (Thailand Professional Qualification Framework : TPQF)

5.2.3 เสนอผลการจัดทำมาตรฐานอาชีพต่อคณะกรรมการเพื่อพิจารณาเห็นชอบ

5.2.4 จัดสัมมนาประชาพิจารณ์ นำเสนอผลการจัดทำมาตรฐานอาชีพและรับฟังความคิดเห็น โดยเชิญผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องจากทุกภาคส่วนโดยเฉพาะผู้ประกอบการ บุคลากรและผู้ทรงคุณวุฒิในกลุ่มอาชีพ หน่วยงานภาครัฐและเอกชนที่เกี่ยวข้อง และบุคคลโดยทั่วไปเข้าร่วมกันไม่น้อยกว่า 30 คน เพื่อให้เกิดการมีส่วนร่วมและการยอมรับจากทุกภาคส่วน

5.3 จัดทำการประเมินและเครื่องมือที่ใช้ในการประเมิน

5.3.1 กำหนดวิธีการและสร้างเครื่องมือเพื่อใช้ในการประเมินตามแนวทางการประเมินในมาตรฐานอาชีพ (ธีรพงษ์ วิริยานนท์, 2549) ในระดับต้นและระดับสูงที่ขึ้นอย่างน้อย 3 ระดับ

5.3.2 ประเมินคุณภาพของเครื่องมือโดยผู้เชี่ยวชาญไม่น้อยกว่า 3 คน

5.4 ทดลองประเมินสมรรถนะ 3 ระดับ ของกลุ่มอาชีพนักออกแบบแฟชั่นเสื้อผ้าระดับละ 10 คน โดยผู้ประเมินที่สถาบันให้การฝึกอบรมกระบวนการประเมินสมรรถนะตามมาตรฐานอาชีพ

5.4.1 สรุปผลการประเมินและเครื่องมือที่ใช้ในการประเมิน

5.4.2 ประเมินและสรุปผลการจัดทำกระบวนการรับรองคุณวุฒิวิชาชีพ เสนอต่อคณะกรรมการเพื่อพิจารณาเห็นชอบ

5.4.3 จัดสัมมนาประชาพิจารณ์ นำเสนอผลการจัดทำมาตรฐานอาชีพและรับฟังความคิดเห็น โดยเชิญผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องจากทุกภาคส่วนโดยเฉพาะผู้ประกอบการ บุคลากรและผู้ทรงคุณวุฒิในกลุ่มอาชีพ หน่วยงานภาครัฐและเอกชนที่เกี่ยวข้อง และบุคคลโดยทั่วไป เข้าร่วมกันไม่น้อยกว่า 60 คน เพื่อให้เกิดการมีส่วนร่วม และการยอมรับจากทุกภาคส่วน

5.4.4 นำเสนอรูปแบบมาตรฐานอาชีพและคุณวุฒิวิชาชีพ สาขาอาชีพนักออกแบบแฟชั่นในประเทศไทยกับผู้เชี่ยวชาญเพื่อประเมินความเหมาะสมของรูปแบบมาตรฐานอาชีพ และคุณวุฒิวิชาชีพ สาขาอาชีพนักออกแบบแฟชั่นในประเทศไทยด้านความเหมาะสม 7 ด้าน ดังนี้

- 1) ความเหมาะสมของ องค์ประกอบหลัก
- 2) ความเหมาะสมของ การจัดตั้งสมาคมวิชาชีพ
- 3) ความเหมาะสมของ การจัดทำมาตรฐานอาชีพและกรอบคุณวุฒิวิชาชีพ
- 4) ความเหมาะสมของ การรับรองมาตรฐานอาชีพและกรอบคุณวุฒิวิชาชีพ
- 5) ความเหมาะสมของ การประกาศและการเผยแพร่ข้อมูลสู่สังคม
- 6) ความเหมาะสมของ การรับรองคุณวุฒิวิชาชีพให้กับบุคคลทั่วไป
- 7) ความเหมาะสมของ การดำเนินการออกใบรับรอง

5.5 ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้สถิติค่าเฉลี่ย IOC และร้อยละ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป (ชูศรี วงศ์รัตน์, 2546) และการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติประเมินความเหมาะสมของรูปแบบมาตรฐานอาชีพและคุณวุฒิวิชาชีพ สาขาอาชีพนักออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย โดยกำหนดน้ำหนักคะแนน มาตรฐานประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ (ประคอง กรรณสูตร, 2558)

6. ผลการวิจัย

6.1 การวิจัยพบว่า มาตรฐานอาชีพสาขาอาชีพนักออกแบบแฟชั่น ประกอบด้วย ความมุ่งหมายหลัก 1 เพิ่มศักยภาพอาชีพนักออกแบบแฟชั่นไทยให้เป็นที่ยอมรับในระดับสากล บทบาทหลัก 4 ด้าน วิเคราะห์แนวโน้มแฟชั่นและความต้องการของผู้บริโภค กำหนดกระบวนการออกแบบและสร้างสรรค์ต้นแบบผลิตภัณฑ์ จัดทำกลยุทธ์เชิงพาณิชย์เพื่อจัดจำหน่าย ติดตามผลการออกแบบและวิเคราะห์ข้อมูลเชิงพาณิชย์ หน้าที่หลัก 12 หน้าที่ หน่วยสมรรถนะ 50 หน่วย

ตารางที่ 3 ผลการวิเคราะห์แผนผังหน้าที่นักออกแบบแฟชั่น : ส่วนที่ 1 ความมุ่งหมายหลัก บทบาทหลักและหน้าที่หลักเพื่อรับรองมาตรฐานอาชีพสาขาอาชีพนักออกแบบแฟชั่น

รายการวิเคราะห์	ดัชนีความสอดคล้อง	ผลการประเมิน
ความมุ่งหมายหลัก (Key Purpose) เพิ่มศักยภาพอาชีพนักออกแบบแฟชั่นไทยให้เป็นที่ยอมรับในระดับสากล	0.96	เห็นด้วย
บทบาทหลัก (Key Roles) 10 วิเคราะห์แนวโน้มแฟชั่นและความต้องการของผู้บริโภค	0.95	เห็นด้วย
20 กำหนดกระบวนการออกแบบและสร้างสรรค์ต้นแบบผลิตภัณฑ์	0.93	เห็นด้วย
30 ประชุมทีมงานจัดทำกลยุทธ์เชิงพาณิชย์เพื่อจัดจำหน่าย	0.90	เห็นด้วย
40 ติดตามผลการออกแบบและวิเคราะห์ข้อมูลในเชิงพาณิชย์	0.83	เห็นด้วย
หน้าที่หลัก (Key Function) 101 สืบค้นและวิเคราะห์ข้อมูลแนวโน้มแฟชั่นให้ตรงแนวคิดและอัตลักษณ์ของแบรนด์	0.93	เห็นด้วย

ตารางที่ 3 (ต่อ)

รายการวิเคราะห์	ดัชนีความสอดคล้อง	ผลการประเมิน
102 รับรู้ผลสำรวจและวิเคราะห์ความต้องการจากการสื่อสารกับผู้บริโภค	0.73	เห็นด้วย
201 จัดทำแนวคิดในการออกแบบเชิงพาณิชย์	1.00	เห็นด้วย
202 ระบุวัตถุดิบที่สามารถนำมาใช้ในการออกแบบ	0.90	เห็นด้วย
203 ออกแบบและติดตามการสร้างผลิตภัณฑ์ต้นแบบ (Prototype)	1.00	เห็นด้วย
204 ปรับปรุงและพัฒนาผลิตภัณฑ์ต้นแบบ (Prototype)	0.76	เห็นด้วย
301 ติดตามการผลิต ตามใบสั่งผลิต	0.95	เห็นด้วย
302 ตรวจสอบความถูกต้องของผลิตภัณฑ์ให้ตรงตามการออกแบบ	1.00	เห็นด้วย
303 ประชุมทีมงาน จัดทำกลยุทธ์เชิงพาณิชย์เพื่อจำหน่ายผลิตภัณฑ์	0.83	เห็นด้วย
401 วิเคราะห์ข้อมูลเพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงการออกแบบครั้งต่อไป	0.93	เห็นด้วย
402 กำหนดแนวทางการออกแบบเชิงพาณิชย์	0.90	เห็นด้วย

จากตารางที่ 3 พบว่า ผู้ทรงคุณวุฒิเห็นด้วยกับความมุ่งหมายหลัก บทบาทหลัก และหน้าที่หลักในแผนผังหน้าที่นักออกแบบแฟชั่น ส่วนที่ 1 โดยผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ คือ +0.50 ซึ่งมีหน้าที่หลักที่ 103 ประชุมเพื่อสื่อสารภายในองค์กร มีค่าดัชนีความสอดคล้องต่ำสุด คือ 0.76 นอกจากนั้น ผู้ทรงคุณวุฒิได้ให้ข้อเสนอแนะในบางส่วนเกี่ยวกับการใช้ภาษาและข้อความ ซึ่งจะช่วยให้มีความชัดเจนยิ่งขึ้น นอกจากนี้ผู้ทรงคุณวุฒิยังได้เสนอความคิดเห็นเพิ่มเติมด้านต่าง ๆ ดังนี้

6.1.1 ความมุ่งหมายหลัก เพิ่มศักยภาพอาชีพนักออกแบบแฟชั่นไทย ให้เป็นที่ยอมรับในระดับสากล ควรมีข้อมูลที่จะสนับสนุน เพื่อนำมาใช้ในระดับชุมชนได้

6.1.2 บทบาทหลัก 30 ประชุมทีมงานเพื่อจัดทำกลยุทธ์เชิงพาณิชย์เพื่อจัดจำหน่าย ไม่ควรกำหนดกลยุทธ์ที่เจาะจง ควรหากลยุทธ์แบบกลาง ๆ ใช้ได้ทั้งในประเทศและต่างประเทศ

6.1.3 หน้าที่หลัก 202 ระบุวัตถุดิบที่สามารถนำมาใช้ในการออกแบบ วัตถุดิบ หมายความว่า ถึง วัตถุดิบหลักและรอง และการสำรวจ จัดหาและพัฒนาวัตถุดิบที่สามารถนำมาใช้ในการออกแบบ ควรทำทั้งในประเทศและต่างประเทศ

6.1.4 หน้าที่หลัก 203 ออกแบบและติดตามการสร้างผลิตภัณฑ์ต้นแบบ (Prototype) จะต้องพัฒนาให้สอดคล้องกับกระบวนการผลิตและต้องรวดเร็ว บางครั้งด้วยการเลียนแบบและการปรับปรุงแบบการผลิต สามารถผลิตงานได้เร็วกว่า

6.1.5 หน้าที่หลัก 303 ให้เพิ่มการนำเทคโนโลยีมาใช้ในการส่งเสริมการตลาดเป็นการจัดทำกลยุทธ์เชิงพาณิชย์

6.2 ผลการจัดระดับคุณวุฒิวิชาชีพสาขาอาชีพนักออกแบบแฟชั่น จัดตามบทบาทหน้าที่ คือ อาชีพนักออกแบบแฟชั่นเสื้อผ้า ชั้นที่ 1 – 6 อาชีพนักออกแบบแฟชั่นเครื่องหนัง ชั้นที่ 1 – 6 และ อาชีพนักออกแบบแฟชั่น รูปแบบเครื่องแต่งกาย ชั้นที่ 2 – 4

ตารางที่ 4 ผลการวิเคราะห์การจัดระดับคุณวุฒิวิชาชีพสาขาอาชีพนักออกแบบแฟชั่น จัดชั้นตามบทบาทหน้าที่

รายการวิเคราะห์	ดัชนีความสอดคล้อง	ผลการประเมิน
อาชีพนักออกแบบแฟชั่นเสื้อผ้า ชั้นที่ 1 - 6	1.00	เห็นด้วย
อาชีพนักออกแบบแฟชั่นเครื่องหนัง ชั้นที่ 1 - 6	0.93	เห็นด้วย
อาชีพนักออกแบบแฟชั่นรูปแบบการแต่งกาย ชั้นที่ 2 - 4	0.80	เห็นด้วย

จากตารางที่ 4 พบว่าผู้ทรงคุณวุฒิเห็นด้วยกับอาชีพนักออกแบบแฟชั่นเสื้อผ้า ชั้นที่ 1 – 6 โดยผ่านเกณฑ์การกำหนดไว้ คือ +0.50 อาชีพนักออกแบบแฟชั่นเครื่องหนัง ชั้นที่ 1 – 6 มีค่าดัชนีความสอดคล้อง 0.93 อาชีพนักออกแบบแฟชั่นรูปแบบการแต่งกาย ชั้นที่ 2 – 4 มีค่าดัชนีความสอดคล้องน้อยสุด คือ 0.80 นอกจากนี้ผู้ทรงคุณวุฒิยังได้เสนอความคิดเห็นเพิ่มเติมด้านต่าง ๆ เพื่อนำมาแก้ไขปรับปรุง ดังนี้

อาชีพนักออกแบบแฟชั่นรูปแบบการแต่งกาย ควรมีระดับชั้นที่สูงมากกว่า 4 ชั้นไป เนื่องจากอาชีพนี้ เป็นส่วนที่มีการบริหารจัดการ ต้องมีความรู้ความสามารถแบบองค์รวมและต้องมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารด้วย

6.3 ผลการประเมินผู้รับการทดสอบสมรรถนะอาชีพนักออกแบบแฟชั่นเสื้อผ้า เพื่อเข้าสู่คุณวุฒิวิชาชีพจากการสัมภาษณ์ การปฏิบัติงานและผลงาน พบว่า ผู้รับการประเมินคุณวุฒิวิชาชีพ อาชีพนักออกแบบแฟชั่นเสื้อผ้า ชั้นที่ 1 จำนวน 10 คน ผ่าน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 100 ผู้รับการประเมินคุณวุฒิวิชาชีพอาชีพนักออกแบบแฟชั่นเสื้อผ้า ชั้นที่ 2 จำนวน 10 คน ผ่าน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 100 และผู้รับการประเมินคุณวุฒิวิชาชีพอาชีพนักออกแบบแฟชั่นเสื้อผ้า ชั้นที่ 3 จำนวน 10 คน ผ่าน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 90

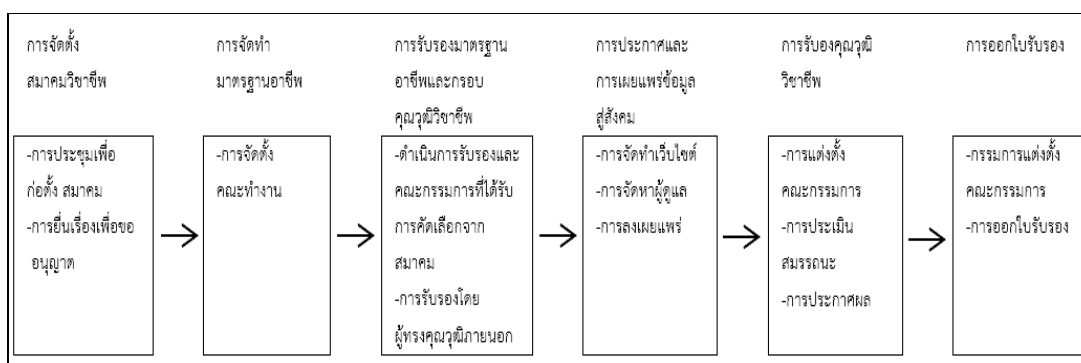
ตารางที่ 5 ผลการวิเคราะห์การประเมินผู้รับการทดสอบสมรรถนะอาชีพช่างเย็บเสื้อผ้า

รายการวิเคราะห์	ดัชนีความสอดคล้อง	ผลการประเมิน
อาชีพช่างเย็บเสื้อผ้า ระดับ 1 จำนวน 10 คน	100	ผ่านทุกคน
อาชีพช่างเย็บเสื้อผ้า ระดับ 2 จำนวน 10 คน	100	ผ่านทุกคน
อาชีพช่างเย็บเสื้อผ้า ระดับ 3 จำนวน 10 คน	90	ไม่ผ่าน 1 คน

จากตารางที่ 5 พบว่าอาชีพนักร้องแบบแฟชั่นเสื้อผ้า ระดับ 3 ผลการประเมินร้อยละ 90 เพราะผู้ประเมิน 1 คน ตัดภารกิจเร่งด่วนและมีผลทำให้ป่วย ขณะทำการประเมินไม่สามารถทำการประเมินจนครบกระบวนการได้ ดังนั้น นักร้องแบบแฟชั่นควรดูแลสุขภาพให้แข็งแรงอยู่เสมอ นอกจากนี้ผู้ทรงคุณวุฒิยังได้เสนอความคิดเห็นเพิ่มเติมต่าง ๆ เพื่อนำมาแก้ไขปรับปรุง ดังนี้

1. ควรมีการประเมินอาชีพอื่น ๆ ที่ยังอยู่ในสาขาอาชีพนักร้องแบบแฟชั่น
2. ควรมีการประเมินในระดับขั้นที่สูงขึ้น
3. ผู้ประเมินต้องมีความเป็นกลางและความยุติธรรมตลอดเวลาในการประเมิน
4. พิจารณาหาแนวทางการประเมินที่สามารถรองรับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นโดยไม่คาดคิด

6.4 การประเมินความเหมาะสมของรูปแบบมาตรฐานอาชีพและคุณวุฒิวิชาชีพ สาขาอาชีพนักร้องแบบแฟชั่นในประเทศไทย มีรูปแบบ แสดงลำดับดังภาพ

ภาพที่ 1 รูปแบบมาตรฐานอาชีพและคุณวุฒิวิชาชีพ สาขาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย
ที่มา : คุณวุฒิวิชาชีพไทย (2012)

การจัดตั้งสมาคมวิชาชีพ หมายถึง การจัดตั้งสมาคมตามพระราชบัญญัติวิชาชีพเฉพาะเพื่อจัดตั้งสภาวิชาชีพ มีฐานะเป็นนิติบุคคล ทำหน้าที่ควบคุมการประกอบวิชาชีพให้ถูกต้องตามจรรยาบรรณแห่งวิชาชีพ การขึ้นทะเบียนและออกใบอนุญาต

การจัดทำมาตรฐานอาชีพและคุณวุฒิวิชาชีพ โดยมีการจัดตั้งคณะทำงานในการจัดทำมาตรฐานอาชีพและคุณวุฒิวิชาชีพ สาขาอาชีพนักออกแบบแฟชั่น วัตถุประสงค์การจัดทำมาตรฐานอาชีพจะเป็นการกำหนดระดับสมรรถนะของบุคคลในการประกอบอาชีพเพื่อยกระดับการทำงาน

การรับรองมาตรฐานอาชีพและกรอบคุณวุฒิวิชาชีพ ดำเนินการโดยการแต่งตั้งคณะกรรมการรับรองการจัดทำมาตรฐานและคุณวุฒิวิชาชีพ สาขาอาชีพนักออกแบบแฟชั่น ประกอบด้วยผู้แทนสมาคมและผู้ประกอบการในสาขากลุ่มอาชีพไม่น้อยกว่า 3 คน ผู้เชี่ยวชาญในกลุ่มอาชีพไม่น้อยกว่า 2 คน ผู้แทนองค์กรภาครัฐที่เกี่ยวข้องหน่วยงานละ 1 คน ไม่น้อยกว่า 3 หน่วยงานและผู้แทนสถาบัน 1 คน รวมไม่น้อยกว่า 9 คน ซึ่งมีหน้าที่ให้ความเห็นชอบมาตรฐานอาชีพและคุณวุฒิวิชาชีพ

ประกาศและเผยแพร่การจัดทำมาตรฐานคุณวุฒิวิชาชีพ สาขาอาชีพนักออกแบบแฟชั่น โดยจัดทำเพจและการลงเผยแพร่ในเว็บบนสถาบันคุณวุฒิวิชาชีพ

การรับรองคุณวุฒิวิชาชีพให้กับบุคคลทั่วไปตามกรอบคุณวุฒิวิชาชีพสาขาอาชีพนักออกแบบแฟชั่น การฝึกอบรมโดยผู้ทรงคุณวุฒิ การประกาศผลเพื่อให้สถาบันคุณวุฒิวิชาชีพใช้ระบบคุณวุฒิวิชาชีพประเมิน และรับรอง สมรรถนะวิชาชีพอย่างมีมาตรฐาน

การออกใบรับรองโดยมีการแต่งตั้งคณะกรรมการเพื่อประสานงาน หน่วยงานหรือองค์กรให้จัดตั้งขึ้นทะเบียนเป็นหน่วยรับรองเพื่อออกใบรับรองมาตรฐานอาชีพและคุณวุฒิวิชาชีพ สาขาอาชีพนักออกแบบแฟชั่น ให้กับบุคคลที่ผ่านการประเมินสมรรถนะตามกรอบคุณวุฒิวิชาชีพ

ประเมินรูปแบบมาตรฐานอาชีพ และและคุณวุฒิวิชาชีพ สาขาอาชีพนักออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย มีผลการประเมินดังตารางที่ 6

ตารางที่ 6 ผลการประเมินรูปแบบมาตรฐานอาชีพและคุณวุฒิวิชาชีพ สาขาอาชีพนักออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย

ลำดับ	รายการประเมิน	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความเหมาะสม
1	ความเหมาะสมขององค์ประกอบหลัก	3.60	0.75	มาก
2	การจัดตั้งสมาคมวิชาชีพ	3.80	0.57	มาก
3	การจัดทำมาตรฐานอาชีพและคุณวุฒิวิชาชีพ	3.85	0.48	มาก
4	การประกาศและการเผยแพร่เข้าสู่สังคม	3.72	0.55	มาก
5	การรับรองคุณวุฒิวิชาชีพให้กับบุคคลทั่วไป	3.98	1.69	มาก
6	การดำเนินการออกใบรับรอง	3.57	0.82	มาก
	ผลรวม	3.75	0.81	มาก

จากตารางที่ 6 พบว่า ผลการประเมินของการพัฒนารูปแบบมาตรฐานอาชีพและคุณวุฒิวิชาชีพสาขาอาชีพนักออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.75$,

S.D. = 0.81) เมื่อพิจารณาความเหมาะสมขององค์ประกอบหลัก และการจัดตั้งสมาคมวิชาชีพ การจัดทำมาตรฐานอาชีพและคุณวุฒิวิชาชีพ การประกาศและการเผยแพร่ข้อมูลสู่สังคม การรับรองคุณวุฒิวิชาชีพให้กับบุคคลทั่วไป การดำเนินการออกใบรับรอง พบว่ามีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก มี ($\bar{X} = 3.60$, S.D. = 0.75, $\bar{X} = 3.80$, S.D. = 0.57, $\bar{X} = 3.85$, S.D. = 0.48, $\bar{X} = 3.72$, S.D. = 0.55, $\bar{X} = 3.98$, S.D. = 1.69, $\bar{X} = 3.57$, S.D. = 0.82)

7. สรุปผลการวิจัย

7.1 มาตรฐานอาชีพสาขาอาชีพนักออกแบบแฟชั่น ประกอบด้วย ความมุ่งหมายหลัก 1 เพิ่มศักยภาพอาชีพนักออกแบบแฟชั่นไทย ให้เป็นที่ยอมรับในระดับสากล บทบาทหลัก 4 ด้าน วิเคราะห์แนวโน้มแฟชั่นและความต้องการของผู้บริโภค กำหนดกระบวนการออกแบบและสร้างสรรค์ต้นแบบผลิตภัณฑ์ จัดทำกลยุทธ์เชิงพาณิชย์ เพื่อจัดจำหน่าย ติดตามผลการออกแบบและวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อจัดจำหน่าย หน้าที่หลัก 12 หน้าที่ หน่วยสมรรถนะ 50 หน่วย

7.2 การจัดระดับคุณวุฒิวิชาชีพสาขาอาชีพนักออกแบบแฟชั่น จัดขึ้นตามบทบาทหน้าที่ คือ อาชีพนักออกแบบแฟชั่นเสื้อผ้า 1 – 6 อาชีพนักออกแบบแฟชั่นเครื่องหนัง ชั้น 1 – 6 และอาชีพนักออกแบบแฟชั่นรูปแบบการแต่งกาย ชั้น 2 – 4

7.3 การประเมินผู้รับการทดสอบสมรรถนะอาชีพนักออกแบบแฟชั่นเสื้อผ้า พบว่า ผู้รับการประเมินคุณวุฒิวิชาชีพอาชีพนักออกแบบแฟชั่นเสื้อผ้า ชั้นที่ 1 จำนวน 10 คน ผ่าน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 100 ผู้รับการประเมินคุณวุฒิวิชาชีพอาชีพนักออกแบบแฟชั่นเสื้อผ้า ชั้นที่ 2 จำนวน 10 คน ผ่าน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 100 และผู้รับการประเมินคุณวุฒิวิชาชีพอาชีพนักออกแบบแฟชั่นเสื้อผ้า ชั้นที่ 3 จำนวน 10 คน ผ่าน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 90

7.4 การประเมินความเหมาะสมของรูปแบบมาตรฐานอาชีพและคุณวุฒิวิชาชีพ สาขาอาชีพนักออกแบบแฟชั่นประเมินโดยกำหนดน้ำหนักคะแนน พบว่า ค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.75 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.81 ภาพรวมมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก โดยในด้านการรับรองคุณวุฒิวิชาชีพให้กับบุคคลทั่วไป มีค่าเฉลี่ยสูงสุด เท่ากับ 3.98 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 1.69

8. ข้อเสนอแนะ

8.1 การวิจัยครั้งนี้ศึกษาอาชีพนักออกแบบแฟชั่น โดยแบ่งแยกงานเป็น 3 อาชีพ ควรมีการวิจัยอาชีพนักออกแบบแฟชั่นที่เน้นความรู้และทักษะแบบองค์รวมที่สามารถปฏิบัติงานได้ทุกอาชีพในบทบาทของนักออกแบบแฟชั่น

8.2 ในการวิจัยครั้งต่อไปควรศึกษาอาชีพอื่นที่เกี่ยวข้องกับอาชีพนักออกแบบแฟชั่น เช่น นักออกแบบการจัดแสดงสินค้าแฟชั่น การนำเสนองานแฟชั่นทั้งในรูปแบบนิทรรศการและการแสดงบนเวที

8.3 ระยะเวลาในการทำวิจัยควรมากกว่านี้เพื่อการเก็บรวบรวมข้อมูลควรครอบคลุมมากขึ้น

9. เอกสารอ้างอิง

- คุณวุฒิวิชาชีพของไทย. (2012). *รูปแบบในการจัดตั้งคุณวุฒิวิชาชีพ*. สืบค้นเมื่อ 3 กันยายน 2564 จาก: http://www.thaivq.org/index.php?option=com_content&view=category&id=30&Itemid=37.
- จะเด็ด เปาโสภาและมนตรี พรหมเพชร. (2548). *การพัฒนาสมรรถนะวิชาชีพ เล่ม 2 การพัฒนาโมดูลแบบฐานสมรรถนะ*. สำนักมาตรฐานการอาชีวศึกษาและวิชาชีพ สำนักงานคณะกรรมการอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ, 1-6.
- ชูศรี วงศ์รัตน์. (2546). *เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย*. กรุงเทพมหานคร: เทพเนรมิตรการพิมพ์.
- ธีรพงษ์ วิริยานนท์. (2549). *การพัฒนามาตรฐานอาชีพของผู้ประเมินสมรรถนะวิชาชีพตามระบบคุณวุฒิวิชาชีพ*. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรบัณฑิต สาขาการศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ.
- บัญชา วิชยานุวัติ. (2550). *การพัฒนารูปแบบมาตรฐานอาชีพเพื่อประยุกต์ใช้ในประเทศไทย*. สืบค้นเมื่อ 3 กันยายน 2564 จาก http://thaivq.org/index.php?option=com_content&view=article&id=18:2012-03-22-14-49-43&catid=30:the-community&Itemid=37.
- ประคอง กรรณสูต. (2528). *สถิติเพื่อการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์*. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: ศูนย์หนังสือ ดร.ศรีสง่า.
- ภควัต เกอะประสิทธิ์ ธีรพงษ์ วิริยานนท์ และวัลลภ จันทระกุล. (2564). การพัฒนารูปแบบการฝึกอบรมสมรรถนะวิชาชีพช่างไฮดรอลิกส์อุตสาหกรรม. *วารสารวิชาการสถาบันเทคโนโลยีแห่งสุวรรณภูมิ*, 7(1): 29-43.
- มลวิภา ภูสณอง ธีรพงษ์ วิริยานนท์ และณภัทร ยศยิ่งยง. (2560). การจัดทำมาตรฐานอาชีพ และคุณวุฒิวิชาชีพ สาขาอาชีพช่างตัดเย็บเสื้อผ้า. *วารสารการพัฒนาเทคนิคศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ*, 29(102): 125-132.

อัศรัตน์ พูลกระจ่าง และวนิดา ฉินนะโสต. (2560). การพัฒนามาตรฐานอาชีพและคุณวุฒิวิชาชีพ
สาขาวิชาชีพอนุรักษ์งานพื้นบ้านและงานศิลปหัตถกรรม. วารสารวิจัยและพัฒนา
วไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์, 12(1): 15-25.